

Από το θυμίαμα στις... αναθυμιάσεις.

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

«Ουαί οι συνετοί εν εαυτοίς και ενώπιον αυτών επιστήμονες».

Ησαΐας

Στην «Φιλοκαλία» των ιερών νηπτικών και θεοφόρων Πατέρων, το απaráμιλλο ανθολόγιο της αγίας ημών Πίστewς, το της θεώσεως όργανον», κατά τον ανθολόγο άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη, στον Δ΄ τόμο, στην σελίδα 62, διαβάζουμε τα εξής ψυχωφελή λόγια του αγίου Γρηγορίου του Σιναΐτου:

«Εισίν ουν των συγγραφομένων λόγων, κατά τον μέγα Μάξιμον, τρόποι διάφοροι τρεις, ακατάγνωστοι τε και ακατάκριτοι. Πρώτος, ο δι΄ υπόμνησιν εαυτού· δεύτερος, ο προς ωφέλειαν άλλων· τρίτος, ο δι΄ υπακοήν συγγραφόμενος...».

Δηλαδή: «Σύμφωνα με τον άγιο Μάξιμο, τρεις είναι οι αδιάβλητες και ακατάκριτες αιτίες για τις οποίες κανείς συγγράφει:

Πρώτη: για υπενθύμιση δική του.

Δεύτερη: προς ωφέλεια των άλλων.

Τρίτη: η συγγραφή από υπακοή».

Οι άγιοι Πατέρες και Διδάσκαλοι της Εκκλησίας μας έγγραφαν εδραζόμενοι και εκκινούμενοι και από τις τρεις αιτίες. Αυτό είναι περιττό να σημειωθεί. Οι Θεόπνευστες γραφές τους, τα μυρίπνοα άνθη τους, νυν και αεί θα μοσχοβολούν, θα φωτίζουν τον κόσμο και θα οδηγούν όσους «κλήσεως ορθοδόξου τυγχάνουν» στην βασιλεία του Θεού.

Όμως και στα έργα ηρώων, για παράδειγμα του Εικοσιένα, βλέπουμε και διαβάζουμε το ίδιο ταπεινό και αγιομίμητο πνεύμα. Γράφουν οι αγωνιστές, αγράμματοι όντες, ή οι ίδιοι ή υπαγορεύοντας, κυρίως «προς ωφέλειαν άλλων».

«Κι όσα σημειώνω τα σημειώνω γιατί δεν υποφέρνω να βλέπω το άδικο να πνίγει το δίκιο. Διά κείνο έμαθα γράμματα εις τα γεράματα και κάνω αυτό το γράψιμον το απελέκητο... ένα πράμα μόνον με παρακίνησε κι εμένα να γράψω ότι τούτην την πατρίδα την έχομεν όλοι μαζί. Είμαστε εις το εμείς κι όχι εις το εγώ...», γράφει ο Μακρυγιάννης στον επίλογο των «απομνημονευμάτων» του. Και πολλές φορές ζητά συγγνώμη από τους λογιότατους της εποχής που δεν ξέρει γράμματα. («Δεν επαινώ τον Μακρυγιάννη γιατί δεν έμαθε γράμματα, αλλά δοξάζω τον πανάγαθο Θεό που δεν του έδωσε τα μέσα να τα μάθει... Δεκαπέντε χρυσοποίκιλτες ακαδημίες δεν αξίζουν την κουβέντα αυτού του ανθρώπου» γράφει ο Σεφέρης στον λόγο του «Ένας Έλληνας – ο Μακρυγιάννης», Δοκιμές, Α' τόμος, σελ. 236).

Ο Κολοκοτρώνης, στον εξαίσιο λόγο του στην Πνύκα, τον οποίο εκφώνησε στις 7 Οκτωβρίου 1838 και διέσωσε ο Γ. Τερτσέτης, είπε στον επίλογο και αυτός τα παρακάτω:

«Εγώ, παιδιά μου, κατά κακή τύχη εξαιτίας των περιστάσεων έμεινα αγράμματος και δια τούτο σας ζητώ συγχώρηση, διότι δεν ομιλώ καθώς οι δάσκαλοί σας. Σας είπα όσα ο ίδιος είδα, άκουσα και εγνώρισα, διά να ωφεληθείτε από τα απερασμένα και από τα κακά αποτελέσματα της διχονοίας, την οποίαν να αποστρέφεσθε και να έχετε ομόνοια». (Τερτσέτη άπαντα, τόμος Γ', σελ. 282, εκδ. Γ. Βαλέτα).

Ζητούν συγχώρηση. Ποιοι; Αυτοί που έφεραν στα τυραννισμένα σώματά τους τα στίγματα της λευτεριάς, τις τρύπες από τα βόλια των Τούρκων και τις «θυμωμένες», μέχρι το θάνατό τους, πληγές από τις σπαθιές των «αραπάδων» του Μπραϊμη.

Γράφουν και σήμερα «πολλοί σοφοί, γράφουν ντόπιοι και ξένοι διαβασμένοι, για την Ελλάδα». Κείμενα απειράριθμα κατακλύζουν τα ιστολόγια. (Και δεν εξαιρώ τον εαυτό μου). Γράφουν έχοντας την ψευδαίσθηση ότι προσφέρουν και οικοδομούν. Οι άγιοι και οι ήρωες έγραφαν όσα είδαν, άκουσαν και γνώρισαν – «ο ακηκόαμεν, ο εωράκαμεν... και οι χείρες ημών εψηλάφησαν». Τώρα γράφουν όσα κατεβάζει η κούτρα τους ή όσα υπαγορεύουν τα αφεντικά. Από το θυμίαμα των ηρώων στις... αναθυμιάσεις των νενέκηδων.

Τα λόγια του Κολοκοτρώνη μοσχοβολούν μπαρούτι. Στο απελέκητο γράψιμο του Μακρυγιάννη, αντιλαλούν καριοφίλια από τους Μύλους και την Ακρόπολη των Αθηνών. Τα έργα των αγίων ευωδιάζουν σαν το Τίμιο Ξύλο. Γράφουν κρυμμένοι, είναι ταπεινοί «σαν τα ακριβά πετράδια που βρίσκονται στα έγκατα της γης και δεν τα βλέπει κανένας άνθρωπος, παρά μονάχα ο Θεός». (Κόντογλου, Μυστικά Άνθη, «σελ. 214»).

Και τα γραπτά τους ακόμη δροσίζουν, ακόμη ξεδιψούν ψυχές, ακόμη ωφελούν και σώζουν. Γράφουν και σήμερα σπουδαιογελοίοι. Διαγωνίζονται ποιος θα βλάψει περισσότερο τα πολυτίμητα τζιβαϊρικά μας, την Πίστη και την Πατρίδα. Ρυπαρογραφήματα, κείμενα γεμάτα μούχλα και δυσωδία. «Οι γαρ τοιούτοι υπόδικοι εισί τη αρά τη λεγούση· ουαί οι συνετοί εν εαυτοίς και ενώπιον αυτών επιστήμονες». Αυτοί, λέει ο άγιος Γρηγόριος ο Σιναΐτης στην «Φιλοκαλία», είναι υπόδικοι στην κατάρα που λέει: αλλοίμονο σ' αυτούς που είναι συνετοί, κατά την γνώμη τους και θεωρούν τους εαυτούς τους επιστήμονες». (τομ. Δ', σελ. 59, εκδ. «ΑΣΤΗΡ»).

Πόσοι και πόσοι νόμοι και πόσες αποφάσεις υπουργείων δεν γράφτηκαν τα τελευταία χρόνια καρυκευμένοι με το πρόσχημα της δήθεν εναρμονίσεως με τα ευρωπαϊκά πρότυπα, αλλά στην ουσία κεντριά στο ημιθανές κουφάρι της δόλιας πατρίδας; Ξεφλουδίζεις τα κενόσοφα νομοθετήματα και τι μένει; Δηλητήριο κατά της αμωμήτου Πίστεως και της λεηλατημένης Πατρίδας.

Υπάρχει νόμος-4251/2014-που προβλέπει την λεγόμενη «οικογενειακή επανένωση» για τον «πολίτη τρίτης χώρας που κατοικεί νόμιμα στην Ελλάδα για διαστήματα δύο ετών...». Αυτό συνεπάγεται, όχι χιλιάδες, αλλά εκατομμύρια αφίξεις-ροές. Δεν είναι κι αυτό μέρος του τουρκικού σχεδίου για εποίκηση; Αυτοκτονούμε εν θριάμβω....Περιττεύουν τα σχόλια. Όλοι καταλαβαίνουμε τι θα συμβεί.

Βγαίνει άλλος «προοδευτικός» σαλίγκαρος και χαρακτηρίζει «κτηνωδία» το ψήσιμο χοιρινού κοντά σε μωαμεθανούς». Δίνει αέρα. Αύριο-μεθαύριο έπονται οι καμπάνες, ο Επιτάφιος, οι παρελάσεις με την σημαία και τον σταυρό, η πρωινή προσευχή. Ό,τι θυμίζει ότι τούτη η πατρίδα αναστήθηκε από την φρικτή σκλαβιά για να χτυπούν στις εκκλησίες οι καμπάνες της Ανάστασης και των Χριστουγέννων, ποδοπατείται και προσβάλλεται από «βορβορώδεις καρδιές».

Όλος ο αριστερόμυαλος συρφετός διαρρηγνύει τα ιμάτιά του, όταν ακούει την φράση «προδοσία της Μακεδονίας». Γράφουν λόγους και

υπερασπίζονται και μιλούν, θλιβερά και εμετικά λογύδρια-καρφιά στο φέρετρο του Γένους.

Επίσκοποι, εκστομίζοντας τις συνήθειες «γλυκατζούρες», βάζουν πλάτη στις κυβερνήσεις και την γυρίζουν στον ποιμνιό τους. Ξεχνούν το «δι' υπόμνησιν εαυτού και προς ωφέλειαν άλλων». Λησμονούν ότι «ο ποιμήν ο καλός την ψυχήν αυτού τίθησι υπέρ των προβάτων». Πρώτα τα δικά του «πρόβατα» φυλά και προσέχει. Να θυμίσω τι έπρατταν οι Επίσκοποι του Μακεδονικού Αγώνα; Ιωακείμ Φορόπουλος, Επίσκοπος Μοναστηρίου, στον ενθρονιστήριο λόγο του, διαλάλησε προς τους τρομοκρατημένους από τους Κομιτατζήδες, Έλληνες: «Δεν ήλθα να σας συμβουλευσω οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος, αλλά οφθαλμούς αντί οφθαλμού και οδόντας αντί οδόντος». Έτσι σώζονται οι λαοί, με τέτοιους ηγέτες, λέοντες...

Δημήτρης Νατσιός
δάσκαλος-Κιλκίς.

Πηγή : www.antibaro.gr/article